

[Glistrup]

som reelt vil føre til, at vi under den ene eller den anden form får en værdistigningsafgift, der bliver meget stærkt skærpet, at vi får en rentebeskatningsordning, som er uadministrabel osv. Da jeg – jeg tror, det var den 26. oktober – hørte om den udnævnelse, der var sket, mente jeg altså, at den på det foreliggende grundlag var særdeles uheldig, og det er en opfattelse, der bestemt ikke er blevet afsvækket siden da. Vi har den 6. november her i folketinget hørt statsministerens redegørelse for den skattepolitik, der tænkes tilrettelagt, og den har kun bekræftet vores slemme anelser om, at det bestemt bliver til Danmarks ulykke, den skattepolitik, som vi står foran at få ført her i dette land. Det er jo det, der er det aldeles centrale og det aldeles afgørende, når man skal se, om en udnævnelse er heldig eller uheldig: hvad virkning får det for Danmarks befolknings levevilkår på noget længere sigt?

Men nu er alt det med den skattepolitiske lovgivnings udformning jo noget, vi ganske givet får lejlighed til at tage nøje stilling til her i folketinget i de kommende måneder. Det, man særlig vil fokusere på i dag, er noget, der trods alt i forhold dertil er aldeles bagatelagtigt og underordnet, nemlig et persons spørgsmål. Dette persons spørgsmål deler sig op i to forskellige ting, for det første hr. Hjortnæs' adfærd, dengang han indgav sin selvangivelse i begyndelsen af året 1975, og for det andet den vedtagelse, der skete i ligningsrådet – efter hvad der er kommet frem i offentligheden med 6 stemmer imod 2 – da man bestemte sig til, at der ikke skulle rejses straffesag mod hr. Hjortnæs.

Det første moment angår, hvordan hr. Hjortnæs gik hen og udfyldte sin selvangivelse i februar måned 1975, og hvilken mere eller mindre almenmenneskelig og psykologisk forståelig baggrund der var, da de i pressen meget omtalte 25.000–30.000 kr. altså ikke kom med i indtægtsrubrikken på den selvangivelse. Det er noget, man ikke har nået at diskutere så kolossalt indgående, og som altså ikke har været genstand for en offentlig retssag, som bl. a. hr. Ole Espersen var inde på. Hr. Hjortnæs har ved den lejlighed handlet på en måde, som man, hvis man skal gribe i sin egen barm, i hvert tilfælde meget dårligt kan sige er kolossalt atypisk for den danske nation. Den måde, hr. Hjortnæs handlede på, da han udfyldte sin selvan-

givelse, adskiller sig ikke i særlig grad fra, hvordan den danske borger – hvad enten man synes det er godt eller dårligt – plejer at opføre sig i bred almindelighed.

Vi ved unægtelig noget mere om den anden fase af sagen, nemlig at man fra ligningsrådets side i en sag af den pågældende art siger, at den ikke engang skal underkastes en domstolsprøvelse. Når vi er inde på det spørgsmål, er hr. Hjortnæs – og i og for sig for den sags skyld også statsministeren, da han foretager udnævnelsen her i oktober måned 1979 – aldeles uden nogen som helst skyld, for hr. Hjortnæs kan jo ikke sige, at han vil have sin sag for domstolene i en straffesags form. Det er noget, ligningsrådet suverænt afgør. På den anden side er det lige så oplagt, at det er noget, som angår selve grundnerven med hensyn til hæderlighed og uhæderlighed i den danske administration, man derved kommer ind på, når ligningsrådet træffer en sådan afgørelse, som ligningsrådet altså traf, da man sagde: den sag skal bestemt ikke for domstolene, den skal ikke underkastes en normal domstolsbehandling.

Her kan det ikke nytte noget at henvise til, at retssystemet har truffet sin endelige afgørelse, og derfor skal folketinget ikke gå i gang med at behandle den facet af sagen, for vi har faktisk kun et eneste organ, som kan bedømme den side af sagen, som i og for sig er den, der har givet anledning til den mægtige offentlige debat, nemlig at ligningsrådet på den måde træffer en hvidvaskerbeslutning, som man gjorde, da man bestemte sig til ved en flertalsafgørelse, at sagen ikke skulle for domstolene.

Jeg har nok hørt, at hr. Ole Espersen og hr. Ellemann-Jensen har været inde på, at sagsfremstillingen i aviserne ikke skulle dække over realiteterne i forbindelse med det rent faktiske sagsforløb. Men jeg bemærkede også, at hverken hr. Ole Espersen eller hr. Ellemann-Jensen – eller for den sags skyld statsministeren – på de afgørende punkter på nogen som helst områder tog afstand fra det, som ligger klart og entydigt fremme, dokumenteret med fotokopier i dagspressen, nemlig at man traf den afgørelse, at her skulle ikke rejses tiltale i en sag efter skattekontrolloven, som følge af at man var kommet frem til, at det ikke afgørende kunne bestrides, at der havde været tale om en mundtlig meddelelse til det pågældende skattevæsen. Det